

шията на майка си, която го повдига на повърхността на водата, за да може да диша.

Рѣчниятъ конь е много предпазливъ и рѣдко напада. Но тамъ, дето се е запозналъ вече малко-много съ огнестрѣлното оржие и се е убедилъ въ превъзходството на своя неприятель-човѣка, той винаги се старае да го избѣгне. И само когато не може да се спаси съ бѣгство или е раненъ, той, безъ да иска да знае, съ слѣпа яростъ се хвърля на врага и се стреми да го хване съ страшнитѣ си кучешки зъби. Поради голѣмата си сила рѣчниятъ конь е много опасенъ за ловцитѣ и затова между туземцитѣ се разпространяватъ много разкази за страшнитѣ опасности, съ които е свързанъ ловътъ на рѣчни коне.

По брѣговетѣ на Нилъ, когато зрѣятъ сеитбитѣ, туземцитѣ винаги палятъ огньове да плашатъ рѣчнитѣ коне. Въ нѣкои мѣста жителитѣ биятъ барабани, за да изплашатъ „рѣчнитѣ великани“ и да прѣчатъ да навлизатъ въ нивитѣ. Но тѣ често сж толкова смѣли, че отстѣпватъ само, когато хората се нахвърлятъ на тѣхъ на тѣла съ викове, барабаненъ бой и горящи главни въ ржце. Изобщо рѣчнитѣ коне сж толкова по-смѣли, колкото по-страхливи сж хората. Случва се нѣкога рѣченъ конь самъ да нападне човѣка, безъ да бжде предизвиканъ. Но това е рѣдко. Единъ пжтешественикъ разказва, че рѣчнитѣ коне често му пресичали пжтя, когато плувалъ съ туземци по рѣка Унчала и едва не превърнали лодката, тъй че трѣбвало да потърси убѣжище въ крайбрѣжнитѣ храсти. Съ единъ французинъ едва не станало нещастие. Той пжтувалъ на лодка по р. Темба въ юго-западна Африка, когато отведнажъ страшенъ ударъ отдолу изцѣло повдига